

Les galtes se'ns posaven vermelles quan el mestre (d'ulls marrons, no vermells) ens feia tocar els peus amb les mans, tot dient-nos: Tu pots més! Teníem el cor vermell a l'hora del pati. Mai no he tornat a córrer tant per tan poc! I quina passió teníem per xerrar!... També de vermell es tenyia la sorra que cuida dels alts arbres, quan plovia i veies les mares, que per barret duien paraigües, acostar-se a la porta a les cinc, i se't posaven les orelles vermelles del fred...

Però el vermell no sempre és bo. Què me'n dieu de quan el director se'n posava? I quin munt de nafres de poca importància ens vam fer... Més d'una! Això per no parlar del munt de zeros li van plantar a més d'un a l'examen... I sense demanar permís! Millor que ho deixi...

Vermellíssima era la passió dels que ens ensenyaven a llegir poesia, dels mestres que ens felicitaven per la que havíem escrit (recordo qui fou la primera mestra, d'ulls marrons, és clar). Vermell era Sant Jordi i les roses que ens venien. Vermell era Nadal, amb tant barret de tant Pare Noel a les parets dels petits... Què algú preguntí al Carnestoltes si no n'eren de vermelles les flames... I recordo unes colònies on tot era vermell (fins la música de *Dirty Dancing* ho era). Vermelles seran les parets de l'escola ben aviat, que ja no és pas tan jove... Vermella es posarà quan li ho digui...

Rajoles verdes.

L'esperança.

Érem massa nanos quan hi vam entrar, per entendre que volia dir. Com volíem saber el què era, si tot just començàvem a fer-nos els cordons i a mocar-nos sense ajut! Però els anys tot ho ensenyen...